

Burundi és Ruanda

Felfedezésre váró afrikai tájak

Afrikába érkezni mindig nagy élmény, különösen igaz ez olyan országok esetében, amelyeket évekig messzire elkerültek a turisták. Úti célunk jelen esetben a turizmusban rejlő lehetőségeket újra felfedező Burundi, illetve a szomszédos Ruanda volt. Burundi kicsiny kelet-afrikai ország, amely az 1994-es ruandai polgárháború után a rajta átvonuló menekültek és szabadcsapatok miatt tíz évre lekerült az utazási irodák térképeiről. A Kenyától és Tanzániától nyugatra fekvő országot északról Ruanda, délről a hatalmas Tanganyika-tó határolja. A helyzet az utóbbi évek során rengeteget változott: a nemzetközi fejlesztéseknek és beruházásoknak köszönhetően egyre több, elsősorban üzleti célú utazó keresi fel a térséget, jelentős részben a Brussels Airlines közvetlen brüsszeli járatainak köszönhetően.

Írta és fényképezte: Buzás Balázs

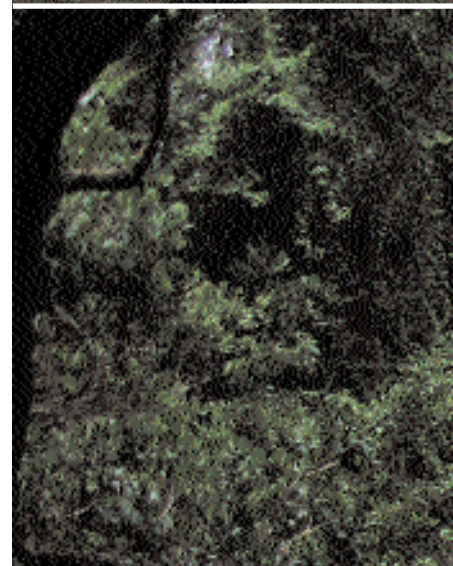
Utunkat Ruandában kezdjük. Már sötétben landolunk Kigali repülőtérén, így a dombok közé zárt fővárost csak a híres „Hotel Ruanda” (pontosabban a Hotel des Mille Collines), az egykoron ENSZ-főhadiszállásként és menekülttáborként is funkcionáló négycsillagos szálloda teraszáról pillantjuk meg. Az esős éjszaka miatt szivárvánnyal keretezett város Európában is megállná a helyét, tiszta, rendezett, az utak kiválóak. Egyvalamiben még meg is előzi az EU-t: az egész ország „plastic free”, azaz műanyag csomagolóanyagtól mentes, ezért már a repülőtérén eldobozzák a magunkkal hozott zacskókat, és ezekkel – Afrika többi országától eltérően – később sem találkozunk, sem a piacokon, sem az utak mentén. Eredeti terveink szerint a Rwandair Express dél-afrikai járatával repültünk volna a hangzatos nevű Bujumburába, a déli szomszéd Burundi fővárosába, hogy onnan induljunk az ország felfedezésére, végül inkább a kalandosabb és látnivalókban bővelkedő autózást választjuk. A tá-

volság nem nagy, az utak kiváló állapotúak, a táj szép, és a határátkelés procedúrája egyszerűbb, mint bárhol a Balkánon.

Fatörzscsónakkal a falusi piacra

Burundi bejárását Kirundótól északra, a Rwihinda-tónál kezdjük. A hajnal csendjét csak fatörzscsónakjaink evezősei verik fel, a Mutwenzi Természetvédelmi Területhez tartozó tavon ludak és hófémek szálldosnak, a víz fölé pálmafák lógnak, így evezünk a vízililiomok között. Idilli a kép, már csak néhány víziló hiányzik, de az errefelé nem él. Viszont Ruandával ellentétben errefelé egyre több a mosolygós kisgyerek, akik még őszinte érdeklődéssel és nem kunyerálva közelítenek a barátságos idegenek felé. Utunkat folytatva örömmel nyugtázzuk, hogy a hajnali párából előtűnő dombok között megbúvó falvakban látványos piacnapokat tartanak. Az Afrikára oly jellemző bádogtetős házak helyett cserepes téglapületek között folyik a kereskedés. Az élénk színű ruhák-

ba öltözött nők látványát csak az ország első számú kulturális attrakciója, a Les Tambourinaires du Burundi dobegyüttes bemutatója múlja felül. A Gitega kisvároshoz közeli falu zenészei a falufőnök vezetésével a fél világot bejárták már. Most kis csapatunknak és a körénk sereglett falusiaknak tartanak élénk, akrobatikus elemekkel is fűszerezett koncertet. Egykoron udvari zenészekként működtek, a házak között megbúvó királyi palota (amely nem

más, mint egy mesterien megalkott, fonott kunyhó) jelenleg skanzenként várja az érdeklődőket. Akárcsak a városban berendezett múzeum, ahol népművészeti és használati tárgyakat és végre egy vízilóponyát is láthatunk. A falakon elhelyezett, félmeztelen afrikai szépségeket ábrázoló korabeli fotóktól pedig még a lélegzetünk is eláll.

A Nílus forrásánál

A korabeli gyarmatosítók és az országon átvonuló menekültek megváltoztatták a tájat, de a mezőgazdasági művelés alá vont dombvidék zöld, és elrejtve olyan látványosságokat rejt, mint a keskeny völgyben megbúvó Nyakuzu- és az erdőbe

ágyazott Karera-vízesés. Ez utóbbi három lépcsőben ereszkedik alá, fürdésre csábítva a megfáradt utazót. Sajnos erre most nem jut idő, de kárpótlásul megmártózkodhatunk a Nílus forrásának tartott erecske által táplált természetes medencében. A víz a vulkáni működésnek köszönhetően kellemesen meleg, az átlagosnál magasabban fekvő ország klímája is ideális, már csak a helyi 7,5 decis sör hiányzik a kezünkől – de ez utóbbit néhány órával később bepótoljuk.

Tanganyika-tó

Előttünk faszenet szállító bicikliszek száguldanak lefelé, terepjáróink aláereszkednek a Tanganyika-tó partján fekvő fővárosba, a háromszázézer lakosú Bujumburába. A Nagy-Hasadék völgy nyugati ágában elhelyezkedő tó hegyfalakkal határolt völgyben alakult ki. Tőlünk nyugatra a Kongói Demokratikus Köztársaság hegyei húzódnak a horizonton, maga a tó 1470 méteres legnagyobb mélységével és hatalmas méreteivel vívta ki a földrajzi felfedezők elismerését. A turistákat az elegáns Clud du Lac Tanganyika szálloda kényelme és a tengerparti hangulatot árasztó homokos part vonzza. Végre igazi vadvilágot is láthatunk, amely meg sem közelíti a kelet-afrikai szafarik vadbőségét, de a Rusizi-folyó deltájában kialakított, hasonló nevű nemzeti parkban gyalogosan megközelíthető vízilócsalád ugyanúgy megemeli az adrenalin-szintet, mint egy kenyai elefánt. A szálloda magánállatkertjében megpaskolható háromméteres krokodilról már nem is beszélve. A látottakat összegezve elmondhatjuk, hogy a kis országba érkező üzleti vagy természetjáró turista néhány napos látogatás esetén is kellemes élményekkel távozhat, és akárcsak a híres felfedező, Livingstone és a nyomába eredő Stanley, valódi úttörőnek érezheti magát Burundiban.

Szerzőnk további felvételei és korábbi cikkei: www.balazsbuzas.com.

A meghívásért köszönet a Brussels Airlines magyarországi irodájának.

Pigmeusok és gyarmatosítók

A térség legkorábbi lakója a pigmeus twa nép volt, őket a bantu népvándorlás során érkező hutu törzsek váltották fel. Burundi a XVII. századtól független királyság volt, amelynek eredete a mítoszok ködébe vész. Noha a rabszolga-kereskedelem megkímélte a tengerparttal nem rendelkező országot, a gyarmatosítók ide is megérkeztek. Az ország 1885-ben német, majd az I. világháborúban belga irányítás alá került, és maradt egészen a függetlenség eléréséig, 1962-ig. Az Afrikára oly jellemző diktatúrák sora következett, a királyságot 1966-ban számolták fel.